

Hồi 17

Kiểm Khí Ngút Trời

Mặt trời đã chênh chếch ngả về phía tây. Trên khoảng đất bằng phẳng ở chính giữa sơn cốc có một hộ nông dân.

Một lão nông mình mặc một bộ y phục bằng vải thô màu lam nhạt tay trái cầm một cái ống điều dài miệng không ngót phì phà nhả khói mù mịt, trên tay phải đang nắm lấy một quân cờ trắng mắt chăm chú nhìn vào bàn cờ mà chưa đánh xuống.

Đặng Tiểu Nhân uống cạn chén rượu rồi giơ tay lấy một cái đùi gà há miệng cắn một cái, đưa mắt nhìn Mai Đông Ni đang đứng bên cạnh theo dõi cuộc chơi, nghe hàm răng dính đầy thịt và mỡ gà bóng nhẫy cười với nàng.

Mai Đông Ni buồn cười đưa mắt liếc lão nông giơ con cờ lên một cái.

Đặng Tiểu Nhân rút cổ liềm mép rồi lấy tay nhanh lẹ để cái đùi gà vào trong đĩa.

Mai Đông Ni nhìn không được nữa liền nhoẻn miệng cười hì hì... Bỗng nàng chợt nhớ ra vội lấy tay bịt miệng lại nhưng không còn kịp nữa...

Liền nghe "cạch" một tiếng quân cờ trắng trên tay lão nông đã đặt xuống một vị trí trên bài cờ xong, ngẩng đầu nhìn Mai Đông Ni cười ha ha nói: "A đầu, người coi sư phụ thắng rồi nè, người có mừng cho sư phụ không?"

Đặng Tiểu Nhân chút xíu nữa đã phun thịt gà trong miệng ra ngoài, chàng vội đưa tay bịt miệng cố nuốt nó trở xuống nghênh cổ trợn mắt suýt chút nữa là bị chết sặc rồi.

Mai Đông Ni liếc chàng một cái rồi nói:

- Phải rồi, nếu sư phụ đã thắng thì đồ nhi nhất định sẽ vui mừng cho lão nhân gia chứ!

Lão nông cười ha ha nhìn Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu tử, người còn chưa chịu đầu hàng sao?

Đặng Tiểu Nhân đưa tay nhón lấy quân cờ đen bóng mím cười nhìn lão nông rồi nói:

- Lão nhân gia, nếu như vẫn bối đặt quân cờ đen xuống chỗ này thì lão nhân gia tính thế nào đây?

Nói chưa dứt lời quân cờ màu đen đã di động đến góc phải phía trên rồi đứng trấn ở đó.

Lão nông chợt run bắn người nhìn chăm chú vào bàn cờ rồi chán nản thở dài một tiếng lắc đầu nói:

- Lão phu lại thua rồi!

Mai Đông Ni chớp lấy bả vai của lão nông nũng nịu trách:

- Sư phụ mau nể sợ người ta quá vậy, không đánh cờ thì đổ quyền, còn không thì đổ sức sắc, bài cào, không phải đồ nhi nói ngoa chứ... sư... sư phụ thật là mê bài thành tật.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân chợt sáng rực lên, dường như muốn nói điều gì nhưng khóe miệng cứ mấp máy không thốt nên lời.

Lão nông cười hà hà bảo:

- A đầu, nếu như sư phụ đây không ham đánh bạc để đến nỗi thua phụ thân người thì làm sao có thể thu nhận người có tính tình bướng bỉnh không chịu nghe lời như người làm đồ đệ chứ?

Mai Đông Ni giậm chân giận dỗi nói:

- Tệ quá, sư phụ cứ bêu xấu đồ nhi trước mặt người ta không hà, mai mốt đừng hòng mà kêu con đem Tảo Nhi Hồng tửu cho sư phụ uống.

Lão nông lắc đầu thở dài nói:

- A đầu, người không cho sư phụ uống rượu thì dứt khoát phải khiêng sư phụ vào quan tài cho xong, nếu không con sâu rượu quấy phá loạn hết ruột gan khiến ta dở sống dở chết thật là chán ghê.

Mai Đông Ni nhìn không được liền cười hì hì ra chiều thích thú.

Đặng Tiểu Nhân thấy lời nói cử chỉ của lão nông này khôi hài vui vẻ, thái độ bình dị gần gũi dễ thân, chàng chẳng những không lấy đó làm phiền trách mà trái lại đối với vị cao nhân này lại nảy ra một tình cảm yêu mến kính trọng nên vội vòng tay thi lễ mỉm cười nói lớn:

- Lão nhân gia cao quý hơn người không biết xưng hô thế nào cho phải.

Lão nông vén tóc cười nói:

- Lão đây họ Từ, thân hữu đều nói ta mê đánh bạc, còn nghề nông chỉ là giả nên đều gọi là Bán Nông.

Đặng Tiểu Nhân vội cúi mình thi lễ nghiêm giọng nói:

- Văn bối hân hạnh được tương kiến Từ lão tiền bối.

Từ Bán Nông lia lia lắc đầu:

- Tục, lão phu đây ghét nhất ba cái điều bộ này, tiểu tử nói thật đi, mi có biết chơi bài không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Biết.

Từ Bán Nông vô cùng cao hứng mỉm cười nói tiếp:

- Mi thích chơi loại bài gì?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm chỉnh đáp:

- Bài gì cũng được. Miễn có chơi là thích rồi.

Từ Bán Nông vỗ tay cười nói:

- Được lắm, giỏi lắm, tiểu tử mi có dám chơi với lão đây mấy ván không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười nói:

- Dám chứ sao không?

Từ Bán Nông lại hỏi:

- Chơi loại bài gì?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười:

- Văn bối nói rồi, bài gì cũng được, chỉ cần được chơi là thích rồi, tùy lão tiền bối quyết định.

Từ Bán Nông tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng hơi khó chịu, lão thầm nghĩ:

- Tiểu tử này nói giọng nghe sao phách lối quá, lão đây sẽ dạy cho mi một bài học nhớ đời. Lão đã uống rượu quá nửa đời người, đồ quyền cũng vậy đã chơi là phải thắng, không ai địch nổi, ta phải chơi một trận với nó mới được. Cho nó biết, lão đây lợi hại ra sao, phải rồi, cái trò này thì bất quá nó mới mười sáu, mười bảy tuổi cũng vẫn còn kém ta nửa đời người mà.

Một thoáng im lặng trầm mặc trôi qua.

Từ Bán Nông đưa tay lấy từ trong người ra ba hột súc sắc lấy tay ước lượng, những hột súc sắc tung nhẹ trên tay rồi trầm giọng hỏi:

- Thế nào? Tiểu tử nhà ngươi có dám đổ mấy ván súc sắc với lão đây không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói:

- Được, nhưng mà chúng ta phải có ít tiền đặt lấy hên cái đã.

Nói xong chàng rút từ trong người ra mấy tấm ngân phiếu, để nó lên bàn rồi thuận tay cầm lấy một bát lớn, dùng tay áo lau qua một lượt rồi hỏi Từ Bán Nông:

- Ai đổ trước?

Đặng Tiểu Nhân giơ tay cầm lấy ba hột súc sắc rồi nhấc lên ước lượng nhẹ nhàng sau đó ném vào trong bát một cái để thử, xong rồi đưa mắt nhìn Từ Bán Nông cười nói:

- Lão đồ, ta đoán nhưng không đoán lớn nhỏ mà chỉ đoán xem mấy điểm, nội trong ba ván, vẫn bối chỉ cần đoán sai một lần là kể như tiền bối thắng cuộc.

Từ Bán Nông kinh ngạc bàng hoàng, lão cơ hồ như không dám tin vào lỗ tai của mình, mắt trợn miêng há, cứ nhìn chăm chăm vào Đặng Tiểu Nhân, hồi lâu mới chậm chạp cất tiếng:

- Tiểu tử làm như vậy há chẳng phải là ngươi chịu thiệt sao, nói thật lão đây tuy mê cờ bạc thành tật cũng không muốn lợi dụng chơi gác kẻ khác.

Đặng Tiểu Nhân cất tiếng cười lớn bảo:

- Lão tiền bối cứ yên tâm, vẫn bối quyết không thể thua đâu.

Từ Bán Nông bị chàng nói khích liền nổi giận trầm giọng bảo:

- Tiểu tử, đây là ý muốn của người đừng có nói là lão đây ỷ lớn hiếp bé đấy nhé, ngươi chuẩn bị đi, lão sẽ đổ đây.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười quay ra phía sau nhanh như điện xẹt.

Từ Bán Nông phất nhẹ tay áo giơ tay đón lấy ba hột súc sắc rồi đưa lên miệng thổi nhẹ một hồi, vung tay ném nó vào cái bát lớn, đôi mắt không chớp nhìn đăm đăm vào ba hột súc sắc đang xoay tròn trong đó.

Đặng Tiểu Nhân nhắm mắt ngưng thần yên lặng lắng nghe những thanh âm trong trẻo của những hột súc sắc đang chuyển động.

Mai Đông Ni hết nhìn những hột súc sắc trong bát rồi lại ngó ngó Đặng Tiểu Nhân đang nhắm mắt ngưng thần, nàng vô cùng hồi hộp dường như nín thở tiếng tim đập trong lồng ngực cũng nghe rõ ràng.

Những hột súc sắc trong chén đã chậm dần rồi dừng hẳn, liền nghe thấy tiếng Đặng Tiểu Nhân nói lớn:

- Hai con ba điểm một con bốn điểm.

Trong cái bát, rõ ràng là hai hột ba điểm, một hột bốn điểm hoàn toàn chính xác với lời nói của chàng.

Từ Bán Nồng và Mai Đông Ni trợn mắt há miệng nhìn như bị thôi miên vào ba hột súc sắc trong bát hồi lâu không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhân hỏi lại:

- Ta nói có đúng không?

Từ Bán Nồng lúc này mới định thần lại, buông tiếng thở dài lẩm bẩm nói:

- Đúng!

Từ Bán Nồng vừa trả lời vừa giơ tay lấy những hột súc sắc ném vào trong bát như cũ. Khi ba hột súc sắc vừa dừng lại, Đặng Tiểu Nhân đã nói:

- Một con một, một con hai, một con ba, đúng không?

Từ Bán Nồng lại thở dài trầm giọng đáp:

- Không sai!

Nói vừa dứt lời Từ Bán Nồng đã gieo những hột súc sắc xuống bát. Lúc ba hột súc sắc còn chưa kịp dừng hẳn lại đã nghe tiếng nói của Đặng Tiểu Nhân:

- Một con bốn, một con năm, một con sáu điểm kể ra cũng hơi lớn đấy, không sai chứ?

Quả nhiên không sai nhưng Mai Đông Ni sợ sự phụ mình mất mặt liền nhanh như chớp chạm rất nhẹ vào bát rồi không đợi cho Từ Bán Nồng mở miệng, nàng đã vội cướp lời:

- Không đúng, hoàn toàn không đúng.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói:

- Đúng hay không thì trong lòng lão tiên bối tất phải minh bạch, cái bát này đã bị đụng nhẹ vào cho nên điểm đã bị dội thành Bạo Tư tức là ba mặt một điểm.

Từ Bán Nông nhìn vào ba chấm đỏ chói nằm ngay ngắn trong bát rồi cất tiếng cười vang khen ngợi:

- Tiểu tử thật là tuyệt kỹ hô biến như thần. Lão đây đến nay mới được đại khai nhãn giới, hay! Hay lắm!

Mai Đông Ni thấy sư phụ mình chẳng những không giận mà còn khen ngợi Đặng Tiểu Nhân không ngớt trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng cao hứng thay cho chàng.

Đặng Tiểu Nhân từ từ quay người lại hai tay chấp lại nhìn Từ Bán Nông đang ngớ ngẩn xuất thần ngồi im như tượng đá mỉm cười không nói.

Hồi lâu Từ Bán Nông mới bắt đầu cười ha hả nói:

- Nghe nói ở thành Bắc Kinh có một thiếu niên trẻ tuổi chỉ trong một đêm danh tiếng đã vang dội khắp cửa thành, hễ đánh là tất thắng từ trước đến giờ chưa hề thất tín. Nền được người ta xưng tụng là Đổ Quốc Trọng Nguyên lão đây khó khăn lắm mới dành dụm được mấy trăm lạng bạc định vào trong thành kiếm gã làm vài ván, ai ngờ chưa kịp đi kiếm gã thì đã sạch túi rồi.

Đặng Tiểu Nhân cười hi hi bảo với lão:

- Lão tiền bối không cần đi đâu nữa? Đổ Quốc Trọng Nguyên đang ngồi trước mặt lão nhân gia đây.

Đặng Tiểu Nhân nói xong liền lấy tay đẩy đồng ngân phiếu trên bàn tới trước mặt Từ Bán Nông rồi nói tiếp:

- Xin lão tiền bối vui lòng thu nhận, kể như đây là tiền văn bối kính biếu lão để lão nhân gia mua rượu uống vui, nếu như lão tiền bối còn muốn đánh bạc, văn bối sẽ có ngày đến hầu bạn cùng với người, nhưng mà nếu lại thua thì sẽ không có tiền uống rượu nữa đâu.

Mai Đông Ni nghe mấy câu chọc vui của chàng liền ôm bụng lăn ra mà cười, lấy tay chỉ vào Từ Bán Nông rồi bảo:

- Xem sư phụ có còn mê bài nữa không, nhược bằng đánh nữa thì ngay cả cái mền rách cũng không có mà đắp nữa cho coi.

Từ Bán Nông liếc mắt rồi tròn tròn nhìn Mai Đông Ni cười mắng:

- Lòng dạ nữ nhân luôn hướng ra ngoài, thật là chẳng sai chút nào. May mà người còn chưa bước ra khỏi cửa mà đã đem tiểu tử này đến định lấy hết tiền của lão già này. Mai kia nếu người bước qua khỏi cửa rồi chắc có lẽ dám đem cái thân già này đi bán cho người ta lắm?

Mai Đông Ni đỏ mặt xấu hổ liếc nhìn Đặng Tiểu Nhân một cái rồi vội vàng cúi đầu xuống.

Từ Bán Nông chợt chỉ vào Đặng Tiểu Nhân trầm trọng nói:

- Còn tiểu tử nhà mi sao không chịu nói sớm, nếu biết mi là Đổ Quốc Trạng Nguyên thì cái thân lão tiểu này đâu dám so tài cùng mi.

Ba người vừa nói vừa cười một hồi, sau đó Đặng Tiểu Nhân liền đem những khẩu quyết, yếu lĩnh của cách đánh bạc nhất nhất giải thích tường tận cho Từ Bán Nông nghe, rồi đích thân làm mẫu cho lão coi.

Từ Bán Nông chẳng những cơ trí thông tuệ hơn người mà nội công cũng đã đạt đến hóa cảnh nên chỉ trong một thoáng đã lĩnh hội được tất cả, từ cách khống chế huyệt súc sắc như thế nào, súc nặng nhẹ tùy lúc cho đến các kỹ xảo khác. Dần dần lão đã có thể đổ được số điểm như mình mong muốn.

Từ Bán Nông tuy tuổi đã đến mức cổ lai hy nhưng tâm tính vẫn như con nít, lão vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhân, cao hứng cười ha ha nói:

- Số ngân phiếu này coi như lão đây mượn tạm người làm vốn đánh bạc, hôm nay tuy thua mấy trăm lạng nhưng mai một vào thành đến sông bạc lấy lại mấy hồi. Lúc đó hai ta sẽ đến quán Đông Lai thuận làm một bữa ngon.

Mai Đông Ni bĩu môi nói:

- Hừ, không cho đồ nhi theo thì đồ nhi không cần.

Từ Bán Nông không thêm để ý đến nàng, đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi:

- Mi biết võ?

Đặng Tiểu Nhân biết rằng Từ Bán Nông đã đề cập vào chuyện chính yếu, bất giác chàng hơi chấn động tinh thần rồi nghiêm trọng đáp:

- Biết.

Từ Bán Nông hỏi tiếp:

- Người dùng loại binh khí gì?

Đặng Tiểu Nhân trả lời:

- Kiếm.

Từ Bán Nông liếc nhìn chiếc túi vải để bên cạnh chàng rồi mỉm cười nói:

- Trong đó phải chăng là kiếm?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Từ Bán Nông tiếp tục nói:

- Rút kiếm của ngươi ra múa thử cho lão coi.

Đặng Tiểu Nhân vốn tính tình cuồng ngạo cứng rắn không thích người khác ra lệnh bắt mình phải nghe nhưng chàng chợt nghĩ đến Mai Đông Ni đã bảo chàng đem kiếm lại đây, trong này tất phải có thâm ý gì đây. Lại nữa chàng với Từ Bán Nông rất là hợp ý nhau nên chàng không chút ngần ngại đứng dậy lui ra sau mấy bước, giơ tay rút thanh Mặc Kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng xoay nhẹ cổ tay, một luồng ô quang lướt qua, tả thủ bắt quyết để trước ngực, hữu thủ nắm chặt thanh kiếm thoáng chốc Đặng Tiểu Nhân đã triển khai tư thế.

Từ Bán Nông mở to đôi mắt nhìn mãi vào thanh Mặc Kiếm trên tay Đặng Tiểu Nhân. Bỗng nhiên mắt lộ kỳ quang lớn tiếng hỏi Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu tử, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là gì của ngươi?

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc rồi đáp:

- Gia phụ

Từ Bán Nông hơi chút ngạc nhiên không ngớt đưa mắt dò xét nhìn chàng nét mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào, hồi lâu mới trầm giọng bảo:

- Múa kiếm.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình đáp:

- Vâng.

Đặng Tiểu Nhân vung tay một cái trong tiếng rít chói tai của thanh kiếm, những đường kiếm vung lên tạo nên vô vàn đóa hoa lấp lánh sắc đen tỏa ra khắp nơi, thế kiếm phát ra nhanh lẹ giống như sét đánh sao băng, kiếm ảnh bao phủ xung quanh, kiếm khí bốc ra rợn người.

Mai Đông Ni thấy vậy vô cùng thích thú cứ liên tục vỗ tay reo hò cổ vũ Đặng Tiểu Nhân.

Từ Bán Nông tự thần nhìn kỹ nét mặt lạnh như giá băng không hề tỏ ra một chút thái độ gì cả.

Kiểm phong lưu chuyển tựa như gió lốc mưa giông, đường kiếm phát ra mỗi lúc một nhanh phút chốc cả thân hình như quện vào hợp với thanh kiếm thành một khối, nội trong vòng mười trượng kiếm khí tỏa ra vô cùng mãnh liệt, khiến cho những chiếc lá từng hình kim bị kiếm khí bút ra khỏi cây bay lả tả đầy trời hồi lâu mới từ từ bay ra xa và rớt xuống đất.

Đột nhiên...

Kiểm quang chợt dừng lại, Đặng Tiểu Nhân vận khí định thần, mặt không đổi sắc bước nhanh lên trước cúi mình thi lễ cất giọng nói với Từ Bán Nông:

- Cung thỉnh lão tiền bối chỉ giáo.

Từ Bán Nông vẫn giữ vẻ mặt băng giá lạnh lùng bảo:

- Tiểu tử ngươi muốn nghe những lời nói thật, hay là...

Đặng Tiểu Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên cười lớn đáp:

- Tiền bối cứ nói thẳng, văn bối xin cung kính lắng nghe.

Từ Bán Nông gật đầu nói:

- Kiếm thuật của các hạ nếu như lấy con mắt thế tục mà xét thì có thể liệt vào hạng đệ nhất cao thủ võ lâm đủ để lên mặt trong giang hồ.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đồng Ni đưa mắt nhìn nhau vui mừng khôn xiết, tâm hồn lâng lâng bay bổng cực kỳ đặc ý.

Từ Bán Nông đột ngột trầm hẳn sắc mặt nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhưng nếu lấy kiếm mà luận kiếm thì dưới mắt lão đây kiếm thuật của các hạ chẳng những không có gì ảo diệu mà chẳng qua chỉ như đùa trẻ lên ba tập tành múa kiếm không có gì lạ lùng cả...

Mai Đồng Ni vừa nghe vậy mặt hoa đột nhiên đổi sắc. Nàng biết rõ tính nết quật cường của Đặng Tiểu Nhân, sợ chàng với Từ Bán Nông không hợp ý với nhau, chỉ cần một lời nói có thể xảy ra xung đột nên định bước lên an ủi chàng vài câu...

Chợt nghe Đặng Tiểu Nhân cười lớn nói:

- Dưới mắt lão tiền bối, văn bối lẽ nào không chịu nổi một trận đấu thật sao?

Từ Bán Nông nghiêm mặt nói:

- Không sai, nói ra có lẽ ngươi không chịu phục, tiểu tử ngươi có dám đánh cược với lão đây một lần nữa không?

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên cười nói:

- Được, nhưng không biết cách đánh cược như thế nào?

Từ Bán Nông cười ha ha nói:

- Lão đây ngồi yên vị tại chỗ này, tiểu tử nhà ngươi dùng toàn lực xuất chiêu công kích ra ba thế, chỉ cần thân hình lão di động rời khỏi chỗ ngồi là kể như ngươi thắng. Tiểu tử, ý nhà ngươi như thế nào?

Lão già này thật là mê bạc thành tính, bất cứ lúc nào cũng không quên được chuyện cờ bạc cá cược.

Đôi mày kiếm của Đặng Tiểu Nhân chợt chau lại, lạnh lùng cười lên một tiếng, bởi vì từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng bị ai khinh thường nặng nề như vậy, trong lòng chàng tuy cực kỳ phẫn nộ nhưng vẫn không hề thất lễ, chấp hai tay lại lớn tiếng nói:

- Tốt lắm! Nhưng không biết lấy gì đặt cược cho được?

Từ Bán Nông cười ha ha:

- Chúng ta có thể dùng mấy tấm ngân phiếu làm tiền đặt cược chịu chưa?

Đặng Tiểu Nhân cười gật đầu:

- Được, lão tiền bối hãy chú ý, văn bối sắp xuất chiêu đây.

Nói vừa xong chàng liền bước tới nhanh như điện xẹt, thanh kiếm đã bay ra bong người cùng với kiếm ảnh đã lướt tới chụp xuống đầu Từ Bán Nông đang ngồi im bất động.

Từ Bán Nông vẫn nhắm mắt ngồi im không hề cử động, kiếm khí tỏa ra phóng tới trước trong phút chốc lưỡi kiếm chỉ còn cách lồng ngực không đầy hai tấc.

Bỗng nhiên...

Đôi mắt của Từ Bán Nông chợt mở ra, tả thủ vươn ra lẹ như điện chớp chạm nhẹ vào thân kiếm thanh Mặc Kiếm đã bị đẩy ra.

Hữu chưởng xoay nhẹ đẩy ra mau như gió cuốn ép tới trước ngực Đặng Tiểu Nhân đồng thời mở miệng la lớn:

- Quay về!

Thanh kiếm trong tay Đặng Tiểu Nhân bị đẩy lui, trong lòng đã cảm thấy không ổn, vội lắc vai nhún người tung mình lùi ra phía sau, thế tránh tuy nhanh nhưng vẫn chậm một bước. Chàng chỉ cảm thấy một luồng kinh khí vô hình như có như không sắp đè lên ngực mình.

Đặng Tiểu Nhân tâm thần kinh động muốn tránh nhưng không được, đang định vận khí hộ thân, luồng kinh lực vô hình đã ép tới trước ngực. Chỉ thấy bóng người bay ra, Đặng Tiểu Nhân đã bị dội ngược trở về chỗ cũ, bước chân loạn choạng hồi lâu mới đứng vững lại được.

Khuôn mặt Mai Đông Ni chợt thất sắc, tim đau nhói, song cước điểm nhẹ xuống đất người đã nhanh chóng bay tới gơ tay đỡ lấy Đặng Tiểu Nhân giọng lỏm giọng hỏi:

- Nhân Nhân, ngươi... ngươi không sao chứ?

Đặng Tiểu Nhân cảm kích đưa mắt nhìn nàng rồi mỉm cười lắc đầu bảo:

- Không sao đâu, ngươi mau tránh ra để ta lãnh giáo thêm một hai chiêu nữa của lão tiên bối.

Mai Đông Ni đưa mắt âu yếm nhìn chàng khỏe miệng khẽ động đầy dường như muốn nói điều gì nhưng nghẹn ngào không thốt nên lời, thở dài một tiếng chau đôi mày liễu rùi tiện đà nhảy tránh qua một bên.

Đặng Tiểu Nhân quay người nhìn lại chỉ thấy Từ Bán Nong vẫn nhắm mắt ngồi yên tại chỗ không hề cử động. Lúc này chàng mới chợt hiểu ông lão nhà quê không có gì đặc biệt đang ngồi trước mặt mình, mang trong người võ công tuyệt thế, một vị cao nhân ẩn mình vô cùng kín đáo.

Đặng Tiểu Nhân tính khí cuồng ngạo đâu dễ chịu thua. Chàng vội ngưng thần tụ khí vận hết công lực chuẩn bị rồi cúi mình thi lễ lớn tiếng bảo:

- Lão tiên bối nên cẩn thận, văn bối sẽ xuất thủ đây.

Từ Bán Nong mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu tử cứ thi triển toàn bộ công lực, đừng lo lắng cho lão già này.

Đặng Tiểu Nhân vừa nghe, tính háo thắng lại nổi lên, chàng vận sức dùng toàn lực xuất chiêu, thanh thế quả nhiên lợi hại hơn trước nhiều.

Kiểm ảnh múa lên chập chùng, tiếng rít vang lên xé tai, kiếm quang lấp loáng lưu chuyển không ngừng, những đóa hoa kiếm tung bay khắp nơi, mũi kiếm phóng tới tựa như sao băng giáng lạc, đâm tới giữa mặt Từ Bán Nong. Càng lạ lùng thay Từ Bán Nong vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ không động đậy, mắt vẫn khép tay để im không cử động như đang chìm vào giấc ngủ say không biết thanh kiếm sắc bén đã sát bên người.

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy không khỏi vui mừng, lòng thầm nghĩ:

- Có thể đắc thủ được chiêu này.

Nào ngờ chính lúc đó thanh kiếm trong tay chàng đột nhiên khựng lại tựa như chạm phải một bức tường vô hình, cho dù chàng có dốc hết sức cũng không thể nào đâm tới dù là nửa bước.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhân đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng kinh sợ thầm là một tiếng không xong rồi vội vàng thu kiếm thối lui ra sau. Cánh tay phải đột nhiên bị tê buốt, hóa ra là một luồng phản kích đã theo thân kiếm dội ngược về khiến cho thân hình chàng bị chấn động phải lui về nguyên chỗ cũ, thanh Mặc Kiếm trong tay cơ hồ như sắp bay khỏi tay chàng.

Đặng Tiểu Nhân bản tính ngạo mạn quyết không chịu thua, chỉ thấy chàng chớp mắt hú lên một tiếng thân và kiếm đã nhập làm một, những ánh ô quang lấp lánh bao phủ chung quanh mũi kiếm xĩa tới trước ngực Từ Bán Nông lạ hơn điện xẹt.

Chiều này là một tuyệt kỹ dùng để công phá kẻ địch hộ vệ thân mình của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp. Đặng Tiểu Nhân trong lúc quá xấu hổ và phần nộ đã đem toàn lực xuất chiêu phóng tới, cho nên kiếm phong phát ra hơi lạnh buốt xương, ô quang lóa lên chói mắt khiến người ta không dám nhìn gần.

Từ Bán Nông dường như cũng biết sự lợi hại ghê gớm của nó, hai mắt đột ngột tròn trũng, tia nhìn dữ dội sắc như lưỡi dao cứ dán chặt vào thân kiếm, tả thủ mau lẹ vươn ra tựa như điện xẹt, hai ngón tay xĩa tới, kẹp cứng lấy thanh kiếm, đồng thời hữu thủ nhẹ nhàng đẩy ra rồi cất tiếng cười ha hả nói:

- Tiểu tử, ngươi chịu thua chưa?

Đặng Tiểu Nhân đã bị một luồng nhu kinh chậm chạp ép tới khiến cho thân hình bị tổng trở về chỗ cũ, thanh Mặc kiếm trong tay đã bị Từ Bán Nông đoạt lấy.

Đặng Tiểu Nhân chợt tỉnh lại, nghĩ đến câu "Kiếm tại nhân tại, kiếm huy nhân vong" trong lúc cấp bách đang định liều mạng với Từ Bán Nông.

Bất ngờ...

Một tiếng thở dài vang lên, Đặng Tiểu Nhân hơi thoáng ngạc nhiên chợt thấy Từ Bán Nông nhìn không chớp mắt vào thanh Mặc Kiếm trong tay lăm lăm nói một mình:

- Than ôi! Năm xưa quần hùng luận kiếm ta đã bị thua một chiêu nửa thức dưới tay chủ nhân của thanh Mặc Kiếm này. Người đã không tị hiềm thấp nển luận đàm suốt đêm làm cho

ta tâm tư thông suốt, trong thoáng chốc ngộ ra được chân lý của kiếm thuật, sau đó ta đã không có ý tiếp tục dọc ngang giang hồ nữa, quy ẩn nơi thôn dã lấy ruộng đồng làm vui, không ngờ rằng sắp tới cuối đời lại được trông thấy Mặc Kiếm, tương kiến với hậu duệ của cố nhân. Nhân sinh tùy duyên lẽ nào đây là ý trời!

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn từ từ buông xuống.

Những đám mây đỏ sẫm đã bao phủ khắp trời.

Khói bếp bốc lên nghi ngút, những con chim cũng đã bay về tổ của mình.

Gia nô đã chuẩn bị xong bữa cơm. Từ Bán Nông, Đặng Tiểu Nhân, Mai Đông Ni đang ngồi quanh ngọn đèn ăn uống vui vẻ.

Từ Bán Nông vô cùng hứng chí, uống cạn hết chén này đến chén khác, rồi nhìn Đặng Tiểu Nhân cười ha hả nói:

- Tiểu tử, chắc ngươi còn chưa phục.

Đặng Tiểu Nhân nghiêm giọng nói:

- Lão tiền bối...

Từ Bán Nông trợn tròn đôi mắt, sắc diện chợt trầm xuống, cắt ngang lời chàng giọng ông không vui:

- Ta và Chu đại hiệp luận kiếm kết giao và gọi nhau bằng huynh đệ, các hạ kêu ta một tiếng "lão bá" lẽ nào lại là một điều nhục nhã hay sao?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cũng cực kỳ cao hứng vội vàng đứng dậy cúi rạp mình lễ bái rồi cất giọng cung kính thưa:

- Tiểu điệt khấu đầu bái kiến lão bá...

Từ Bán Nông ngồi yên nhận lễ rồi cười ha hả bảo:

- Đứng dậy, đứng dậy, như vậy mới xứng đáng là người chứ, hơn nữa lại có vẻ thân mật hơn, nói mau, ngươi thua mà có chịu phục không?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt đáp:

- Lão bá thần công cái thế, tiểu điệt tuy thua, nhưng rất phục người.

Từ Bán Nông cứ lắc đầu liên tục đoạn nói lớn:

- Sai rồi, ngươi phải không phục mới đúng.

Đặng Tiểu Nhân không hiểu bèn hỏi lại:

- Ý của lão bá là...

Từ Bán Nông nghiêm giọng bảo:

- Chu đại hiệp trong người mang võ công quán tuyệt, vô địch thiên hạ Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp tuy chỉ có ba chiêu nhưng cũng đủ làm kinh thiên động địa khiến cho quỷ khốc thần sầu, thiên hạ không ai địch nổi, cho nên giang hồ võ lâm đều khiếp sợ tôn người là "Thiên hạ đệ nhất kiếm". Người há liệu linh khinh thường làm tổn hại uy danh của lệnh tôn sao?

Đặng Tiểu Nhân càng nghe càng mơ hồ, chàng thầm nghĩ nếu như kiếm pháp gia truyền Thu Phong Tảo Diệp này thật là lợi hại như lời lão bá nói, thì tại sao vừa mới xuất thủ đã bị người chế ngự, cứ coi như mình chưa đủ công lực thì cũng chẳng thể nào thất bại thảm hại như vậy được, chàng bỗng tỏ vẻ nghi ngờ:

- Tiểu diệt ngu độn không tài nào lãnh hội được huyền cơ ẩn chứa trong lời của lão bá.

Từ Bán Nông nhắc chén rượu uống cạn đoạn cười nói:

- Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp tuy là vô địch thiên hạ nhưng mà hiền diệt chỉ mới học được kiếm phong chưa hề lãnh ngộ kiếm ý, uy lực của kiếm pháp tự nhiên không thể phát huy ra hết được. Điểm mấu chốt chính là ở đây.

Đặng Tiểu Nhân lơ mơ hiểu ra một phần nhưng không rõ lắm liền nói:

- Xin lão bá nói rõ hơn một chút.

Từ Bán Nông suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Cảnh giới tối cao của kiếm pháp là ở chỗ thần động tâm chuyển, tâm chuyển niệm sinh, niệm sinh ý đến, lấy ý khiển kiếm, ý đến kiếm ra. Như vậy thế kiếm đánh ra liền miên bất tuyệt công kích không ai địch nổi, đánh là tất thắng.

Đặng Tiểu Nhân được thiên phú dị bẩm, tư chất thông minh hơn người chỉ cần nghe thoáng qua, suy nghĩ một chút là đã có thể lãnh hội được toàn bộ tâm ý của Từ Bán Nông. Ngộ ra được chân lý trong đó, trong lòng chàng vui sướng vô hạn bèn đứng phắt dậy cúi mình bái dài miệng nói lớn:

- Đa tạ lão bá ra tay chỉ điểm khiến cho đầu óc ngu tối của tiểu diệt đây được khai mở thật là hữu ích vô cùng. Xin nhận của tiểu diệt một lay để bày tỏ tấm lòng.

Từ Bán Nông trong lòng cũng vô cùng hoan hỉ, thấy hậu duệ của cố nhân kiệt xuất như thế phải gật đầu khen ngợi:

- Thật hiếm có kẻ nào có huệ căn thiên bẩm như ngươi, vừa nghe nói qua đã hiểu. Võ học cũng là một môn nghệ thuật cực kỳ thâm ảo, được trời phú cho dĩ bẩm thêm với cố gắng tự thân, còn phải có tâm tính khoáng đạt, ba cái phối hợp với nhau mới mong...

Mai Đông Ni ngơ ngác không hiểu vội chen vào:

- Sư phụ, luyện võ công và tâm tính căn bản là hai chuyện khác nhau, con không hiểu ý của sư phụ.

Từ Bán Nông nhè nhẹ thở dài đưa mắt nhìn nàng rồi nói:

- A đầu gối ghe kia, một kẻ tâm địa hẹp hòi không thể dung nạp được hết, mặc dù được thiên phú dị bẩm, chăm chỉ luyện tập võ công cũng khó mà thành tựu bởi vì hấn thiếu cái tâm phẳng lặng thẳng thắn, cái khí hạo nhiên tốt lành, nếu cứ gắng sức mà không có thì khó tránh khỏi việc tự làm thương tổn đến mình, đó chẳng phải là tai hại hay sao?

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt lập tức lãnh hội được tâm ý, chàng không thể ngờ rằng ông lão nhà quê tướng mạo tầm thường ngồi trước mặt lại là một bậc đại trí, một kỳ nhân trong giới võ lâm đã đạt tới mức siêu phàm nhập thánh. Chàng không để mất lương cơ vội vàng cung kính hỏi:

- Tiểu đệ tập võ nên lấy cái gì làm trọng?

Từ Bán Nông cười bảo:

- Tâm bình thường.

Đặng Tiểu Nhân chấp tay cảm tạ rồi cười đáp:

- Tiểu đệ cho rằng nhân sinh như bàn cờ, ai có tâm bình thường thì mọi việc đều tốt đẹp cả văn lẫn võ cũng đều như nhau cả.

Từ Bán Nông cao hứng cười ha hả nói:

- Hài tử dễ dạy, nhưng thân thế của ngươi đặc biệt khác thường trên vai lại mang trọng trách. Ngươi nên nhớ kỹ ba ngày nữa vào lúc trăng lên. Ngươi hãy mang kiếm đến đây để lão này thử xem ngươi tiến bộ ra sao, trời cũng chẳng còn sớm nữa, các ngươi hãy mau trở về nhà đi.

Vàng trắng lơ lửng trên cao.

Tiếng chim ăn đêm rúc lên từng hồi.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni sóng bước bên nhau lướt mình ra khỏi khu rừng rồi từ từ chạy xuống dưới chân núi Diệu Phong sơn.

Đột nhiên từ phía bìa rừng phía sau ngọn núi vọng lại những tiếng thở dài bi thương thống thiết giọng nghe ai oán tựa như tiếng thở than của cung nữ trong chốn thâm cung, tiếng khóc nỉ non nghe đứt từng đoạn ruột.

Mai Đông Ni bỗng run lấy bầy thân hình, bất giác đi sát bên người Đặng Tiểu Nhân hơn, tay nắm lấy tay áo của chàng rồi nói nhỏ:

- Chạy mau đi, ta sợ...

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt nhìn nàng thấp giọng nói:

- Người không sợ người lẽ nào lại còn sợ quỷ.

Mai Đông Ni tức giận liếc xéo chàng một cái rồi giơ tay định đánh, ngay lúc đó tiếng than ai oán lại vang tới càng lúc càng gần tựa như cách trước mặt hai người không xa.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni vội quay người về hướng có tiếng thở dài phát ra chỉ thấy ở một mô đất cao phía trong rừng cây có một thiếu nữ trẻ tuổi với mái tóc dài chấm lưng đang đứng quay lưng về phía hai người, mình mặc một chiếc áo trắng phía ngoài có khoác tấm lụa màu lam nhạt, đứng im dáng vẻ mảnh mai yếu đuối, tấm lụa mỏng tung bay nhẹ nhẹ, mái tóc dài phất phơ trong gió, thân hình cũng tựa hồ sắp bị làn gió cuốn đi.

Tuy nhìn không thấy mặt nàng nhưng cũng có thể cảm nhận được rằng nhất định là nàng phải đẹp, vẻ đẹp thanh khiết thoát tục, tựa như thiên tiên giáng thế.

Lại một tiếng thở dài vọng lại, tiếp đó là tiếng ngâm của thiếu nữ nọ:

Lầu cao khách đi rồi

Hoa viên lá rụng đầy sân

Ánh hoàng hôn đã phủ đầy

Lòng tà ngạo ngán buồn thay

Về xuân giờ đã đi đâu

Để ta trở lại gục đầu buồn thương.

Thanh âm tuy nhỏ nhẹ dịu dàng êm tai nhưng lại hàm chứa vẻ âm trầm lạnh nhạt khiến người nghe không khỏi cảm thấy đau thương.

Mai Đông Ni chợt rung mình ớn lạnh liền kéo Đặng Tiểu Nhân giọng run run thì thầm bên tai chàng:

- Quỷ nữ bán nguyệt có gì đáng xem nào, đi nhanh lên. Ta... ta sợ lắm.

Đặng Tiểu Nhân không để ý đến Mai Đông Ni, đôi mắt chàng cứ mở to không chớp nhìn chăm chăm vào cái bóng sau lưng của thiếu nữ áo trắng phía trong khu rừng.

Thiếu nữ áo trắng lại thở dài một tiếng bi ai, dùng tay nâng nhẹ ống quần, thân hình thướt tha như liễu rủ, dáng vẻ thanh thoát trông đẹp đến cực điểm.

Đặng Tiểu Nhân thất thanh la lớn:

- Xin cô nương dừng bước...

Thiếu nữ áo trắng bước nhanh hơn, đầu không ngoảnh lại thanh âm phát ra càng lạnh lùng hơn, vừa đi vừa nói:

- U minh dương thế hai đường khác nhau không tiện tương kiến, xin nhị vị mau quay lại.

Song cước của Đặng Tiểu Nhân đã điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã bay vút lên không lẹ tựa sao sa điện chớp lao thẳng về hướng thiếu nữ áo trắng nọ.

Thiếu nữ áo trắng nọ cơ hồ như đã biết trước được hành động này của chàng, cũng không biết nàng dùng thân pháp gì mà thân hình cũng lơ lửng trên không tựa như làn khói mỏng bay tuốt vào nơi rừng sâu.

Đặng Tiểu Nhân đứng ngơ ngẩn ngoài bìa rừng không dám tự tiện tiến vô, cùng lúc Mai Đông Ni cũng đã đến sát không rời lấy nửa bước lẻ đẹo bên chàng. Suy nghĩ một hồi rồi chàng lên tiếng gọi vào trong rừng:

- Cô nương đích thị là người, tại sao cứ hí lộng quỷ thần, làm cho người ta sợ hãi?

Tiếp đó phía trong rừng vắng vắng truyền lại những thanh âm của thiếu nữ bí hiểm nọ giọng lạnh như giá băng:

- Ta là cô hồn vô chủ, không có ý làm hại nhị vị, các hạ nếu còn lôi thôi nhiều lời, đừng trách ta xuất thủ đả thương người. Nơi này không phải là đất lành, nhị vị đừng tự chuốc lấy phiền hà.

Đặng Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng, làn ô quang đột ngột lóe lên, thanh Mặc Kiếm đã rút ra khỏi vỏ cầm chặt nơi tay rồi lắc nhẹ thân hình đã lẹ làng phóng vút vào trong rừng sâu nhanh hơn điện xẹt.

Tiếng kêu kinh ngạc vang lên, Mai Đông Ni cũng phóng mình vào rừng theo sau Đặng Tiểu Nhân.

Bóng cây nhẩy múa, tiếng chim bay trong đêm nghe xao xác, đom đóm lập lòe lúc ẩn lúc hiện càng khiến cho cảnh vật âm u rợn người.

Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni định thần đưa mắt tìm kiếm trong rừng hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng của thiếu nữ áo trắng đâu nữa.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng nghi ngờ trong miệng lẩm bẩm một mình:

- Thật là quái lạ.

Mai Đông Ni run rẩy, tâm thần bất định lắp bắp nói:

- Quỷ... Là quỷ rồi.

Đặng Tiểu Nhân vẫn đang tìm kiếm nhưng nói chắc chắn:

- Là người hơn nữa lại là...

Đặng Tiểu Nhân bỗng nhiên biến sắc mặt liếc nhìn Mai Đông Ni đang ở bên cạnh rồi vội vàng ngậm miệng ngay lập tức.

Khi thấy nàng không chú ý mới yên tâm.

Mai Đông Ni vừa bị một trận sợ thất kinh hồn vía bởi vậy nàng không hề để ý nghe lời chàng nói đương nhiên làm sao có thể hỏi lại chàng.

Đặng Tiểu Nhân như sợ Mai Đông Ni phát hiện ra điều gì nên không đợi nàng phải thúc giục, vội nắm tay nàng kéo ra rồi bảo:

- Đông Đông. Người đã sợ như vậy thì chúng ta chạy ra mau!

Mai Đông Ni đưa mắt thâm tình nhìn chàng cảm động gật đầu.

Hai người nắm tay nhau nhanh chóng thoát ra khỏi rừng sâu, xong triển khai khinh công nhằm theo sơn lộ lướt như bay xuống núi.

Thình lình tiếng thở dài ai oán lại vang đến từ phía khu rừng, thiếu nữ áo trắng đã như một làn khói nhẹ bay ra từ bên ngoài khu rừng rậm âm u, mắt dõi nhìn theo hai cái bóng của Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni từ từ khuất dần, miệng nhẹ nhẹ thở dài như sắp khóc. Nàng thật là đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không dám nhìn gần, đôi mắt sáng trong lấp lánh chất chứa vẻ sầu muộn và niềm oán hận vô tận. Rõ ràng là nếu không yêu thực sự thì làm sao có oán hận nảy sinh?

Tiếng thở dài trong đêm cứ vang mãi vang mãi trong không trung rồi mất hút vào khoảng không vô tận. Trừ bản thân nàng ra thì đâu ai có thể nghe thấy bởi vì Đặng Tiểu Nhân và Mai Đông Ni đã dần dần đi xa.

oOo

Vào một buổi tối ba hôm sau.

Trên trời không có một ánh sao ngay cả vầng trăng cũng không biết lạc vào nơi nào.

Bức màn đêm dày đặc càng lúc càng bao phủ khắp nơi tựa như có thể dùng tay để sờ vào được.

Kiểm thuật của Đặng Tiểu Nhân đã tăng tiến vượt bậc thần tốc vô cùng, vượt ra khỏi sở liệu của Từ Bán Nông cho nên lão ta không ngừng khen ngợi chàng và lại chỉ thêm cho chàng một số yếu pháp quan trọng hơn nữa.

Đặng Tiểu Nhân rời khỏi nơi ở của Từ Bán Nông liền vội vã phóng nhanh vào trong khu rừng từ lúc canh hai, nhưng cho đến giờ đã là canh ba.

Mai Đông Ni không đến bởi vì nàng sợ ma.

Đặng Tiểu Nhân ngồi trên một đám lá khô, chàng chờ đợi một cách ngu ngốc, trong lòng nóng như có lửa đốt.

Đặng Tiểu Nhân từ thuở nhỏ đến giờ chưa hề chờ đợi một nữ nhân nào. Đây là lần đầu tiên chàng được nếm thử mùi vị của sự chờ đợi.

Kiểm thuật của chàng giờ đây đã có tiến bộ phi thường. Từ Bán Nông đã không cách nào bức lui chàng được, càng không thể nói đến chuyện đoạt thanh Mặc Kiếm trong tay. Không những thành tựu này khiến cho Từ Bán Nông không ngừng tán dương khen ngợi nhưng nó cũng chẳng mang lại cho chàng bao nhiêu hưng phấn.

Chàng luôn nghĩ ngợi không biết mình có đoán sai hay không.

Thiếu nữ áo trắng giả làm ma phải chăng là nàng? Không biết nàng có đến không?

Đang lúc chờ đợi đau khổ tuyệt vọng như vậy trong lòng chàng tự nhiên nảy sinh ra một tình cảm bức tức hối hận, chàng tự trách mình sao lại ngu ngốc đến như vậy. Tại sao lại cố chấp đến thế.

Thiếu nữ áo trắng đó có gì đặc biệt hơn người? Thật ra chẳng có gì cả, bất quá chỉ là thanh tảo thoát tục một chút khác người ở chỗ là nữ nhân đầu tiên đi vào trong tim mình, hơn nữa lúc chàng bị hai ả dâm ni làm mê hoặc trong tòa cổ miếu nàng đã ra tay cứu chàng. Nàng cũng là nữ nhân đầu tiên chạm vào tấm thân trần của chàng.

Không! Cái dáng vẻ phiêu dật cô độc của nàng, đôi mắt như mơ mộng sâu thẳm của nàng còn thêm tình cảm yêu diễm dịu dàng...

Nghĩ mãi nghĩ mãi Đặng Tiểu Nhân thốt nhiên tự trách mình giọng chàng khẽ nói:

- May mà ta còn là người thông minh lẽ nào quên rằng đa tình là mang hận suốt đời. Trên trời thì còn có ông tơ bà nguyệt lo mà? Tiểu Nhân mi sao ngu dại, đần độn sao mà khờ khạo, tầm tối... mới tự mình làm khổ mình tự rơi mình vào cái giếng không đáy như vậy, sao không chịu quay về, Mai Đông Ni còn đang đợi mi...

Đặng Tiểu Nhân tức giận bỏ đi, không bao lâu lại quay trở lại, cứ đi đi lại lại không biết đã bao nhiêu lần.

Trời đã sắp chuyển qua canh tư.

Đặng Tiểu Nhân tâm càng hoang ý càng loạn, chàng đứng dựa mình vào thân cây vừa bực tức lại vừa đau thương.

Nàng sẽ không tới, không thể tới, suốt đời không tới được sao.

Chàng nhắm nghiền mắt lại trong lòng nghĩ ngợi như điên như cuồng không biết phải làm thế nào, bèn thở dài lẩm bẩm nói:

- Đúng! Đi tìm nàng, thật là quý tha mã bất, có trời mới biết nàng ở đâu?

Đột nhiên...

Có một âm thanh vọng tới:

- Tiểu Nhân...

Đặng Tiểu Nhân toàn thân run lên lập tức mở mắt liền thấy ngay là nàng, vẫn là bộ y phục trắng với miếng vải lụa màu lam nhạt, cũng vẫn là mái tóc dài ngang lưng dáng người mềm mại uyển chuyển phát phơ trong gió.

Nàng đứng đó lặng yên bất động.

Đôi mắt lấp lánh đen lay láy trầm lắng vẻ u oán sầu bi vô hạn cứ nhìn mãi vào chàng, lặng im tựa như một thạch tượng tinh xảo xinh đẹp, một làn hương thanh thoát nhẹ nhàng lan tỏa...

Nàng đẹp để thuần khiết như vậy, chàng đoán không sai, chính là nàng không hề lẫn lộn với một ai khác.

Đây hoàn toàn không phải là đoán mà là một thứ linh cảm vô cùng kỳ diệu.

Nàng cắn răng mím môi, hy vọng rằng không gặp chàng, hy vọng trên cõi thế này hoàn toàn không có mặt chàng thì tốt hơn. Bởi vì nàng biết rõ chuyện của chàng và Mai Đông Ni. Bởi vì nàng là Bạch Hàng Tố.

- Người đã đến.

Bạch Hàng Tố nhẹ nhàng thở dài đưa mắt ai oán nhìn chàng rồi nói tiếp:

- Người muốn thế nào?

Chàng hết như người vừa sức tỉnh giấc mộng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng miệng lẩm bẩm:

- Tố tố chúng mình lại đây nói chuyện.

Kéo tay nàng đi vào trong rừng cây. Nàng mấy lần muốn rút khỏi tay chàng, nhưng lòng nàng lại không nỡ cứ lặng đi theo bên cạnh chàng, đôi môi hồng khép chặt không nói tiếng nào.

Đặng Tiểu Nhân cũng không nói, đầu cúi xuống, mắt nhìn vào dấu chân của mình đạp lên trên bùn đất và những cọng cỏ xanh mượt, chàng tựa như không hề hay biết sự kinh ngạc và vui mừng đã trở lại trên khuôn mặt người bạn đồng hành.

- o O o -